

anden Side Tilbøjeligheden hos Folketinget til at bruge dem ogsaa er stor. Den ærede Finansminister er saaledes i den Stilling, at han ikke behøver at gøre sig store Bekymringer for, hvor Pengene skulle komme fra, og at han heller ikke behøver at gøre sig store Sorger for at blive af med dem. Dette er, tør jeg sige, en lykkelig Tilværelse for en Finansminister, og jeg tror, at den nuværende ærede Finansminister vil blive misundt af sine Efterfølgere for den behagelige Stilling, hvori han befinder sig.

Finansministeren (Hørring): Den Oversigt, som den ærede Ordfører har givet med Hensyn til det foreliggende Forslag, kan jeg i alt væsentligt tiltræde. Jeg skal dog sige, at naar der er Tale om at misunde Finansministeren for Øjeblikket, tror jeg ikke, der er saa megen Grund dertil; den Tilbøjelighed, der har været i indeværende Aar hos det høje Ting til at gaa med til Bevillinger og vel ogsaa til at tage Initiativet til Bevillinger paa Udgiftssiden er jo alligevel saaledes, at enhver Finansminister maa se med nogen Betænkelighed derpaa. Imidlertid har jeg ment at kunne gaa med dertil, og ganske særlig ment dette for det første, fordi de Indtægter, der hidrøre fra de indirekte Afgifter, jo ere stadig voksende; men det maa dog ikke glemmes, hvad den ærede Ordfører ikke omtalte, men hvad han meget godt ved, at netop en Del af det derved indvundne Overskud beregnes at gaa med til de Udgifter, der blive en Følge af Tillægsbevillingerne. Foruden den nævnte Grund til, at man i Aar kan gaa med til en stærk Forøgelse paa Udgiftssiden, er der endvidere den, at Kassebeholdningen er rigelig, vel ikke saa rigelig, at man derfor skal tillade sig alt, men saa rigelig, at den Balance, hvormed vi slutte paa det foreliggende Forslag, ikke behøver at volde nogen Betænkelighed. Hvad det foreliggende Forslag angaar, har det selvfølgelig for mig et mørkt Punkt, og det er Krigsministeriets Budget. Det er blevet sagt af min ærede Kollega, Krigsministeren, at hans Budget er utilfredsstillende, at det ikke fyldestgør det Krav, som i det hele maa stilles til de militære Budgetter, og denne Udtalelse maa jeg fuldt ud tiltræde. Ganske særlig utilfredsstillende vil det vise sig at være, naar man sammenholder det med de magre Budgetter i de to foregaaende Aar, hvoraf Følgen jo er den, at de Mangler, der ere til Stede ved vort Forsvarsvæsen, saa langt fra ere afhjulpne i de sidste Aar, at de tværtimod ere forøgede, og jeg kan derfor ogsaa

slutte mig til den Udtalelse, der er fremkommen fra min ærede Kollega, at han nærede Haab om og stolede paa, at man ved Forhandlinger i de kommende Sessioner vil kunne komme højere op paa hans Budget. Med denne Udtalelse skal jeg saa i øvrigt erklære, at det er mit Ønske, at det foreliggende Budgetforslag maa kunne blive til Lov. Nu er det jo Landstinget, der har Ordet. Landstinget skal overveje, hvorvidt det kan tiltræde Budgettet, men jeg gentager, at jeg maa for mit Vedkommende, særlig under Hensyn til de foreliggende Forhold i det hele taget, ønske, at Budgettet, som det nu er vedtaget af Folketinget, kan blive til Lov.

K. M. Klausen: Jeg vil blot sige, at saaledes som Finansloven nu foreligger, er jeg og mit Parti ikke i Stand til at kunne stemme for den. Den er, som den nu foreligger, en ren Klasselov. De store Indtægter, der raades over, tilvejebringes paa en højst uretfærdig Maade, og den lægger sine Byrder paa Skuldre, der daarligt kunne taale at bære dem, medens de Goder, som den uddeler, blive uddelte med Partiskhed og med Tilsidesættelse af de Stænder og Samfundsklasser, der have det største Krav paa at komme i Betragtning. Af disse Grunde se vi Socialdemokrater os ikke i Stand til at kunne stemme for den.

J. Hage: Jeg vil nødig blande mig i denne Diskussion, som det maaske var rigtigst at overlade til den ærede Ordfører og den ærede Minister. Men siden der nu tales om de rundelige Udgifter paa dette Budget, vil jeg dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, at det fra Administrationens Side ikke tilstrækkelig understreges, hvilke Forslag der maa anses for nødvendige og paatrængende, og hvilke der maa anses for at være blot ønskelige, og som maatte kunne opsættes. Mange af disse Forslag ere fortræffelige, det er humane Opgaver, der fyldestgøres, Bevillinger til blinde, døvstumme og andre, og trods det, at de komme mellem 2den og 3dje Behandling, er det vanskeligt for en Folkerepræsentation at sige nej til saadanne Forslag, naar Administrationen presser paa. Men saa maa ogsaa Ansvaret for saadanne store Bevillinger lige saa meget eller i første Linie lægges paa Administrationen, der fremkommer med Forslagene. Vi vide jo alle, at Forslagene paa Finansloven fremkomme ved et Kompromis med Undtagelse af de enkelte Punkter, hvor